సీరియల్

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

రఘురాం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఇంత సులభంగా పెళ్ళి బేరం తేలిపోతుందని ఆయననుకోలేదు.

పెళ్ళివారు తిరుగు ప్రయాణమయ్యారు. దారిలో వారికి ఏదో ఊరేగింపు ఎదురయింది.

"ఎవరది? ఏదైనా రాజకీయనాయకుడికి సన్మానం జరుగుతోందా?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

డ్రైవర్ కారాపి రోడ్డుపక్కన పోతున్న ఓ ఆసామిని అడిగాడు — "అది సన్మానం ఊరేగింపు కాదయ్యా—చావు ఊరేగింపు. మధురిమ అని ఓ గొప్ప నర్తకి హత్య చేయబడింది. ఆమె అభిమానులు—పోలీసుల ప్రత్యేక అనుమతి తీసుకొని శవాన్ని ఘనంగా ఊరేగిస్తున్నారు...."

"శివశివా—పెళ్ళి చూపులకని వచ్చాం — ఇలాంటి ఊరేగింపు ఎదురయిందేమిటి?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

ఊరేగింపు అయ్యేవరకూ కారక్కడే ఆగాల్సివచ్చింది. ఈలోగా ఇద్దరు వ్యక్తులు ఆ కారుని సమీపించారు.

"అంతా ఒకసారి బయటకు దిగాలి—" అన్నాడు ఇద్దరిలో ఒకడు.

"ఎందుకు?"

"మమ్మల్ని రఘురాంగారు పంపారు. మేము రావడం కాస్త ఆలస్యమయింది. మీ అందరికీ ఫోటోలు తీయడం మా బాధ్యత...."

అంతా కారు దిగారు.

"మీ పేరేమిటి?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"నా పేరు శ్రీకాంత్. ఇతడి పేరు డేంజర్...." శ్రీకాంత్ చెబుతూండగానే డేంజర్ వాళ్ళందరికీ చకచకా ఫోటోలు తీశాడు.

"మా జాహ్నవికి మంచి వరుణ్ణి చూశారు. నాకెంతో సంతోషంగా వుంది—" అన్నాడు డేంజర్ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతూ.

"కానీ మీ మామగారు నీకు మంచి ఫోటోగ్రాఫర్ని చూడలేదు. వాడు దొంగ వెధవలా, పచ్చి హంతకుడిలా గున్నాడు—" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"వాడు పెళ్ళిచేసుకునేది ఆయన కూతుర్నిగానీ—ఈ ఫోటోగ్రాఫర్ని కాదు కదా—" అంది వరుడి తల్లి.

"పెళ్ళి ఫోటోలు తీయడానికి కూడా ఈ వెధవే వస్తాడో—ఏమో — వీణ్ని చూస్తూంటే ప్రాణాలు గుప్పెట్లో పెట్టుకోవాలి—" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

మళ్ళీ అంతా కారెక్కారు.

కారు ఊరు దాటింది.

రోడ్డుకు అటూ ఇటూ చెట్లున్నాయి. ఇంకా చీకటి పడలేదుగానీ—చెట్లు దట్టంగా ఉన్న మూలాన రోడ్డు చీకటిగానే వుంది. అలా కారు కొంతదూరం వెళ్ళాక హెడ్‌లైట్సు కాంతిలో రోడ్డుకు అడ్డంగా నిలబడి ఓ వ్యక్తి ఉండడం గమనించి కారు ఆపాడు డ్రైవరు.

"ఏమిటయింది?" అంది వరుడి తల్లి.

వరుడప్పుడే జాహ్నవితో స్వప్న సంచారం ప్రారంభించాడో — ఏమో — కారు ఆగిన విషయం కూడా పట్టించుకోలేదు.

"ఏయ్—ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు డ్రైవర్.

ఆ వ్యక్తి కారును సమీపించాడు. అతణ్ని చూసి కార్లోనివారు ఉలిక్కిపడ్డారు. చర్మం కప్పుకున్న అస్థిపంజరంలా ఉన్నాడతను. అతడి చూపులు మహా భయంకరంగా వున్నాయి.

"శుభకార్యం తలపెట్టావుగా—ఆశీర్వదించిపోదామని వచ్చాను-అబ్బాయి పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడా?" అన్నాడా వృద్ధుడు.

"ఒప్పుకున్నాడు కానీ ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"చాలామంది నన్ను మంత్రగాడంటారు. కానీ నాకు బాబా అనిపించుకోవడమే యిష్టం—" అన్నాడా వృద్ధుడు.

"కారెందుకు ఆపావు?"

"ఆశీర్వదించాలని ఆపాను. ఇంక మీరు వెళ్లొచ్చు" అన్నాడు వృద్ధుడు.

"ఏడిసినట్లుంది—" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

బాబా త్వరత్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ రోడ్డు పక్క చెట్లలోకి వెళ్ళి మాయమైపోయాడు.

"చాలా అదృష్టం. వాడే దొంగవెధవోననుకుని హడిలిచచ్చాను...." అంది వరుడి తల్లి.

"కారాపి ఆశీర్వదించడమేమిటీ? అసలు వాడెవరూ? అలా ఎందుకు చేశాడు?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"ఏది ఏమైనా ఇక్కడి విషయానికి ఏదో ప్రాముఖ్యత వుంటుంది. బాబా మనను ఆపిన ప్రాంతానికి గుర్తుపెట్టుకోవడం మంచిది—" అన్నాడు వరుడి బాబాయి.

"అదుగో—అక్కడేదో అడ్వర్టయిజ్‌మెంటు బోర్డు వుంది. ఇటు మైలురాయి కనబడుతోంది. వివరాలు నోట్ చేయి—" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"ఏం—నాయనా! నువ్వింకా స్వప్న విహారంలోనే వున్నావా?" అన్నాడు వరుడి బాబాయి వరుడితో.

వరుడింకా స్వప్న సంచారం చేస్తూనే ఉన్నాడు. అతడి జేబులో పెన్నుంది. వరుడి బాబాయి అతడి జేబులు తడిమి పెన్నుతోపాటు ఓ కాగితం కూడా లాగాడు. అయినా వరుడింకా మైకంలోనే వున్నాడు.

వరుడి బాబాయి కాగితంమీద ఏదో రాయబోయి ఆగి ఉలిక్కిపడ్డాడు—"అరే—ఏమిటిది?" అన్నాడు.

ముందు సీట్లోంచి వరుడి తండ్రి వెనక సీట్లోకి వంగాడు. ఆ కాగితంలోని వాక్యాల్ని అప్రయత్నంగా పైకే చదివాడు.

"పిల్ల నచ్చినా న చ్చిం ద ని చెప్పకు. ప్రాణ ప్రమాదం...."

అంతవరకూ స్వప్న విహారం చేస్తున్న జగన్మోహన్ ఈ మాటలు వింటూ ఉలిక్కిపడి ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

"ఈ కాగితం నీ జేబులోకెలా వచ్చింది?" అన్నాడు వరుడి బాబాయి.

"అవును - నా జేబులోకెలా వచ్చింది?" అన్నాడు జగన్మోహన్ అప్రయత్నంగా. అయితే అతడి మెదడు చురుగ్గా పని చేస్తోంది.

తనూ, జాహ్నవి అయిదు నిమిషాలసేపు ఏకాంతంగా మాట్లాడుకున్నారు. ఆమె, తను అడ్రసులు మార్చు కున్నారు. ఆమె అడ్రసు ఏం రాసిందో తెలియదు కానీ ఈ కాగితం ఆమే తన చేతికిచ్చిందా? అప్పుడది చదవాలని కూడా అనుకోలేదు. ఇది ఆమె దస్తూరీయేనా?

జగన్మోహన్ మరోసారి కాగితాన్ని చూశాడు. దస్తూరి ముత్యాలకోవలా వుంది—"స్వీట్ రైటింగ్!" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

"దస్తూరీ సంగతి తర్వాత — ముందీ కాగితం ఎలా వచ్చిందో చెప్పరా నాన్నా—" అన్నాడు వరుడి బాబాయి.

ఎట్టి పరిస్థితుల్లో జాహ్నవిని అనుమానించడంగానీ, ఇతరులామెను అనుమానించే పరిస్థితి కలగజేయడంకానీ జగన్మోహన్ కిష్టంలేదు. అతడు తనకేమీ తెలియదనే అన్నాడు.

ఈ కాగితం ఆమె పెట్టి ఉండదని అతడి నమ్మకం. ఆమె తను జగన్మోహన్ అంటే ఇష్టపడుతున్నట్లూ, అతడితో వివాహం తన అదృష్టంగా భావించనున్నట్లూ చెప్పింది. ఎంతో తియ్యగా మాట్లాడింది. ఒక ఆడపిల్ల - అందులోనూ మధ్యతరగతి ఆడపిల్ల తనకాబోయే వరుణ్ని తనే కాకుండా చేసుకుంటుందా?

మరైతే ఈ చీటీ తన జేబులోకి ఎలా వచ్చింది?

"ఎందుకు రాదూ? ఆ పిల్లతో మాట్లాడివచ్చినప్పట్నుంచి చూస్తున్నాను వీడి వరస. అసలీ లోకంలో లేడు. యెప్పుడో ఎవరో వేసి వుంటారు. ఇది సరదాకు వేసారంటావా? నిజంగా హెచ్చరిస్తున్నారంటావా?"

అన్నాడు వరుడి బాబాయి తన అన్నతో.

"సరదాకు వేసినా నిజంగా హెచ్చరించినా ఒక్కటే మాట నీది. నేను జాహ్నవిని పెళ్ళిచేసుకుని తీరాను...." అన్నాడు జగన్మోహన్.

వరుడి తల్లి, తండ్రి ఏదో అన్నారు.

కానీ అతడు మళ్ళీ ఈ లోకంలో లేడు.

కారు కదిలింది.

"తొందరగా పోనీవయ్యా—తొమ్మిదవకుండా ఇల్లు చేరాలి—" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"లాభంలేదండి—పన్నెండవుతుంది—" అన్నాడు డ్రైవర్.

"అదేం?"

"కారు ట్రబులిస్తోందండి...."

"ట్రబులంటే....?"

"దగ్గర్లో ఏదైనా ఊరు తగిలితే—ఓ అరగంటైనా రిపేరు చేయించాలండి...." అన్నాడు డ్రైవర్.

"వచ్చేటప్పుడు అన్నీ బాగానే ఉన్నాయి కదయ్యా—"

"ఉన్నాయండి. కానీ మనం పెళ్ళి వారింటిముందు రెండు గంటలు కారాపాం చూడండి. అప్పుడే ఏదో మిస్చీఫ్ జరిగిందండి—"

"అంటే?"

"పెద్ద కంగారేం లేదండి. దార్లో మనం ఆగాల్సి వుంటుంది...."

కారు వెడుతోంది. దూరంగా ఓ చిన్న గుడిసె కనిపించింది. డ్రైవర్ అక్కడ కారును ఆపాడు.

"ఏం?" అన్నాడు వరుడి తండ్రి.

"ఈ గుడిసెలో ఓ మెకానిక్కున్నాడు. మనకు అటూ ఇటూ పదిమైళ్ళ లోపల ఇతడే ఆధారం...." అన్నాడు డ్రైవర్.

అంతా కారు దిగారు. డ్రైవర్ గుడిసెలోని మెకానిక్కుని పిలిచాడు. అతను వచ్చి కారు చూశాడు. అయిదు నిమిషాల పరీక్ష అనంతరం—"సీరియస్ ట్రబులేమీ లేదు. ఓ అరగంటలో అంతా సెట్రైటయిపోతుంది" అన్నాడు.

"ఎంతివ్వాలి?"

"రిపేరయితేగాని చెప్పలేను. అన్యాయంగా అడగను...."

"సుమారుగా యెంతవుతుందో తెలియందే ఎలా?"

"పాతికలోపే వుంటుందండి...."

వరుడి తండ్రి చాలా సంతోషించాడు. ఈ రోజుల్లో కారుమీద చెయ్యివేసినందుకే యాభై అడుగుతున్నారు..

"చిన్న బాబుగారు కారా పేదాకా ఈ ట్రబులున్నట్లు నేను గుర్తించలేదు. ఊళ్ళోనే గ్రహించివుంటే ఈ మధ్యలో ఇలా ఆగాల్సివచ్చివుండేదికాదు...." అన్నాడు డ్రైవర్ తప్పు తనదే అయినట్లు నొచ్చుకుంటూ.

అంతా కబుర్లలో పడ్డారు. వరుడు అలా చెట్ల చాటుకి వెళ్ళాడు. అతడికి మొహమాటం యెక్కువ. కాస్త దూరమే వెళ్ళాడతను.

అక్కడ చీకటిగా వుంది. దగ్గర్లో దీపాలేమీ లేవు.

జగన్మోహన్‌కు భయం వేయడంలేదు. అతడి తలపుల నిండా జాహ్నవి!–చెట్టు చాటున నిలబడి–"జాహ్నవీ!... జాహ్నవీ! ఐ లవ్ యూ .. మన వివాహమైనాక ఓ సంవత్సరంపాటు నా జీవితం పూర్తిగా నీకే అంకితం..."

అన్నాడతను.

ఈ మాటలు పైకి అనాలని ఇందాకట్నించి తపించి పోతున్నాడతను. అందుకే అందరికీ కాస్త దూరంగా వచ్చాడు. తలితండ్రులు తను పాస్కు వెళ్ళాడనుకుంటారు. అతను మరోసారి—"జాహ్నవీ! ఐ లవ్ యూ...." అన్నాడు.

"బట్ ....ఐ హేట్ యూ ...."

ఈ మాటలు అతడి వెనకనుంచి వచ్చాయి. యెవ రన్నారో తెలియదు. గుసగుసలాడుతున్నట్లుగా ఉందా మాట.

జగన్మోహన్ ఉలిక్కిపడి—"ఎవరది?" అని గట్టిగా అరవబోయాడు. ఈలోగా యెవరో వెనకనుంచి అతడి నోరు గట్టిగా మూశారు.

జగన్మోహన్ పెనగులాడబోయాడు. అతడు బలం పుంజుకునేలోగా గుండెల్లో కత్తి దిగబడింది.

అరిచే అవకాశం కూడా లేదు. అతడు కుప్పలా కూలి పోయాడు. అరిచే అవకాశం వచ్చేసరికి అతడికి అరిచే ఓపిక లేదు.

* * *

"కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చారు..." అన్నాడు విజయబాబు.

"అంటే?" అన్నాడు సురేష్.

"ఇంతకాలం నేను నీ ప్రేమ గురించి పట్టించుకో లేదు. నువ్వు జాహ్నవిని అమితంగా ప్రేమిస్తున్నావు. ఆమె నిన్ను తప్ప వేరెవ్వరినీ చేపట్టరాదని ఆశిస్తున్నావు. అది జరిగేలా చేస్తాను. అయితే....ఇక్కడ నువ్వో చిన్న వేదాంతం తెలుసుకోవాలి...." అన్నాడు విజయబాబు.

"చెప్పు...."

"ఆడదాని అందంకానీ, గొప్పతనంకానీ అందనంత వరకే. ఒకసారి అందం నీ స్వంతమయాక—నీ మనసు మరో అందం కావాలంటుంది. అందువల్ల నువ్వు జాహ్నవిని పెళ్ళిచేసుకుని ఓ ఆరు నెలలో, ఏడాదో మహాదానందపడు. ఆమెపై మోజుతీరాక ఆమెను వదిలి పెట్టు...."

"నీకా?"

"అవును. నాకే!"

"యెందుకు?"

"మధురిమను ఏ దుర్మార్గుడో అన్యాయంగా పొట్టన బెట్టుకున్నాడు. వాడు బయటపడినా మధురిమ ఇంక లేదు. ఆమె స్థానం భర్తీచేయడానికి నాకు జాహ్నవి కావాలి...."

"కానీ .... జాహ్నవి .... అందమైనదే కానీ .... ఒక సాధారణ స్త్రీ. మధురిమకులా ఆమె ఆడలేదు....పాడ లేదు...."

"ఆమెను నువ్వు నాకు వదిలేయ్ .... నేనామె చేత ఆడిస్తాను....పాడిస్తాను....ఏమైనా చేయిస్తాను...."

"మై గాడ్...." అన్నాడు సురేష్.... "జాహ్నవి గురించి అలా ఆలోచించడానికే మనసు ఒప్పడంలేదు.."

"ఆమె నీకింకా దక్కలేదు కదూ....అందుకే నీకలా అనిపిస్తోంది. ముందు నువ్వు జాహ్నవిని పెళ్ళాడే ప్రయత్నాలు చేయి...."

"అది నాకు సాధ్యమా?"

"యెందుకు కాదు? ఆమెను పెళ్ళాడాలని ముందుకు వచ్చిన వారిద్దరు హరీమన్నారు. ఈ విషయమై వారి

కుటుంబం కలత చెందుతోంది. ఇలాంటి సమయంలో నీలాంటి ఉన్నత కుటుంబీకుడు ఆమెను పెళ్ళాడతా నంటూ ముందుకు వెడితే .. ”

“అదా — కాగల కార్యం గంధర్వులు తీర్చారం టున్నావు .... ఆమెకు కావలసిన వరుడు జగన్మోహన్ పోవడం గురించేనా? ఆ హత్య గురించి నీకేమీ తెలి యదా?” కుతూహలంగా ప్రశ్నించాడతను.

“ఇది ప్రయోజనంలేని ప్రశ్న! నాకు తెలిసినా, తెలియకున్నా నీకు చెప్పడం తెలియదనే చెబుతాను.... అందువల్ల జరిగిపోయిన వాటి గురించికాక జరగనున్న వాటి గురించి ఆలోచించు....” అన్నాడు విజయబాబు.

“జరగనున్న వేమిటి — హత్య లా?” కంగారుగా అన్నాడు సురేష్.

“అలా కంగారుపడతావేం? ఇంతకుముందు జరిగిన హత్యల్లో నీ ప్రమేయమున్నదో లేదో నాకు తెలియదా?” అన్నాడు విజయబాబు.

సురేష్ ఒక్క నిమిషం మౌనంగా ఊరుకున్నాడు— “నువ్వు చెప్పేది బాగానే వుంది. కానీ నాకూ జాహ్నవికీ వివాహం కుదరదు. ఎందుకంటే ఈ ఊళ్ళో నాకు మంచి పేరులేదు. నేను ఎందరో ఆడపిల్లల్ని మోసంచేసి వున్నాను. వాళ్ళంతా నామీద పగబట్టి వున్నారు. నాకు పెళ్ళి అంటే చాలు..వాళ్ళు నా గురించి ఊరంతా దండోరా వేసేలాగున్నారు. అసలే వర్ణాంతర వివాహం. అలాంటప్పుడు ఈ వ్యసనాలొకటి....”

“అయితే జాహ్నవిని ఎలా పెళ్ళి చేసుకుందామని?”

“ఏమో—అది నాకు తెలియదు. ఆమె మరొకణ్ని పెళ్ళిచేసుకోవడం మాత్రం నేను సహించను....”

అన్నాడు సురేష్.

"అయితే నా పని సానుకూలం కావడానికి నువ్వు పనికిరావన్నమాట!" అన్నాడు విజయబాబు నిరుత్సాహంగా.

"చూడు మిష్టర్ బాబూ! నేను నిజంగా జాహ్నవిని ప్రేమిస్తున్నాను. నా స్వార్థం కోసం ఆమెకు కాబోయే పెళ్ళికొడుకులను బాధపెట్టాలనుకుంటాను. కానీ ఆమెను బాధపెట్టలేను. నువ్వు కోరే జీవితానికి చేజేతులా జాహ్నవిని అప్పగించలేను. పైగా నువ్వలాంటి ప్రయత్నాలుచేస్తే నేను ప్రతిఘటిస్తాను కూడా..." అన్నాడు సురేష్.

"అయితే నాకు మధురిమ స్థానంలో వేరే యెవ్వరూ దొరకరా?" అన్నాడు విజయబాబు.

"ఈ ప్రపంచంలో అందగత్తెలకు కొదవలేదు. మధురిమవంటి వారు నీకు తప్పక దొరుకుతారు. కానీ అలాంటి వాళ్ళను వెతుకుతూ జాహ్నవిలాంటి వారి జోలికి, వెళ్ళకు. రక్తం ఏరులై ప్రవహించగలదు. నేను చెడిపోయినవాణ్ని. కానీ నా జాహ్నవిని చెడిపో నివ్వను...." అన్నాడు సురేష్.

"మిత్రుడిగా నువ్వు నాకిస్తున్న సలహా కదూ ఇది!"

"అవును—" అన్నాడు సురేష్.

"అయితే నీ సలహా పాటిస్తాను. మళ్ళీ జాహ్నవి గురించి ఆలోచించను కూడా ఆలోచించను. సారీ ఫర్ ది ట్రబుల్—" అని వెళ్ళిపోయాడు విజయబాబు.

"విజయబాబు సారీ చెప్పడమా—నమ్మదగ్గమాటే... నా జాగ్రత్తలో నేనుండాలి!" అనుకున్నాడు సురేష్.

* * *

"ఈసారి నేను మీకు సాయపడతానండీ-" అన్నాడు రామకృష్ణ—"క్రితంసారి మీ మాటల్ని సీరియస్‌గా తీసుకుని వుంటే కథ ఇంతవరకూ వచ్చి వుండేదికాదు. జగన్మోహన్‌తో మీ అమ్మాయి పెళ్ళి జరిగిపోయి వుండేది...."

రఘురాం కలవరంగానే కనిపించాడు — "మా అమ్మాయి అందగత్తె అని యెంతో సంతోషించాను. కానీ దురదృష్టం దాన్నివిధంగా వెన్నాడుతుందని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు...."

"ఏం దురదృష్టమండీ! అవతల జగన్మోహన్ పోయి వారంరోజులైనా కాలేదు. అప్పుడే మీ అమ్మాయికింకో సంబంధం వెతుక్కుంటూ మరీ వచ్చింది...." అన్నాడు రామకృష్ణ. ఈ విషయం అతడికి బాధగా కూడా వుంది.

"సంబంధం వచ్చిందంటే నాకు చాలా బెంగగానూ, భయంగానూ వుంది. ఇదివరకటి సంతోషంలేదు...." అన్నాడు రఘురాం.

"అంతా కాకతాళీయమనుకోకండి సార్!" అన్నాడు రామకృష్ణ.

రఘురాం పెళ్ళి సంబంధం గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఈ ఊరి పురోహితుడు పొరుగూరు వెళ్ళినపుడు వచ్చిందట—జాహ్నవి ప్రసక్తి. పురోహితుడికీ సంబంధం నచ్చి జాతకం అడిగి పట్టుకొచ్చాడు. ఇద్దరి జాతకాలూ అద్భుతంగా సరిపోయాయి.

పెళ్ళివారీ రోజు పెళ్ళిచూపులకు వస్తున్నారు.

అబ్బాయి పేరు సుబ్రహ్మణ్యం. మనిషి జాహ్నవి అంత గొప్పగా లేకపోయినా ఆమె పక్కన దొండపండుకు కాకిముక్కులా వుండడు.

ఇంట్లో పెళ్ళిచూపులకు ఏర్పాట్లు జరుగుతూంటే జాహ్నవి ఆలోచనలో పడింది.

"ప్రతాప్—నీకు పరాయిదాన్ని కాకూడదు నేను. అందుకు ఏం చేయను? నాకిలాంటి విషమ సమస్య యెందుకు సృష్టించావు?"

తనకోసమని వచ్చి చనిపోయిన ఆ ఇద్దరు యువకుల పైనా ఆమెకేమీ సానుభూతి ఉన్నట్లులేదు—"భగవంతుడా—ఈ పర్యాయం కూడా నన్ను రక్షించు...."

అనుకుందామె.

ఆమె పల్చటి రెండు పొరల కాగితాన్ని తీసుకుంది. దానిలో ఒక పొరమీద ఇలా వ్రాసింది—"పెళ్ళికూతురు నచ్చినా నచ్చిందని చెప్పకు....ప్రాణాలకు ప్రమాదం.."

ఆ కాగితాన్ని భద్రంగా మడతపెట్టి—జాకెట్లోపల వుంచుకుంది.

ఏం చేయాలో ఆమెకు తెలుసు.

మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటకు పెళ్ళివారు వచ్చారు. తతంగం మామూలుగా కొనసాగింది.

మధ్యలో జాహ్నవి సుబ్రహ్మణ్యాన్ని చూసింది. అతడి రూపం ఆమెపై ఎటువంటి ప్రభావాన్నీ చూప లేదు. పాపం—ఇతగాడి ఆయుష్షు యెంతో అన్న జాలి ఆ చూపుల్లో వుంది.

సుబ్రహ్మణ్యం చూపులు ఆ చూపులతో కలిశాయి. అతడామె కళ్ళలో జాలికి బదులు ప్రేమను చూశాడు.

ఏమి అందం? ఏమి చూపులు?

అతడు పరవశించి పోయాడు.

ఆ పరవశం సామాన్యమైనది కాదు. ఎంతో ప్రమాద కరమైన పరవశం. మృత్యువునైనా యెదిరించి ఆమెను

పొందాలన్న సంకల్పానికి బలంపోసేది ఆ పరవశమే!

సంకల్పం పరవశంతో బలపడవచ్చు. కానీ అది మృత్యువును ఆపలేదు. ఈ విషయం సుబ్రహ్మణ్యానికి తెలియదు. అతడిలో జాహ్నవిపట్ల ప్రేమ పుట్టి పెరిగి పెద్దదై మహా వృక్షమవుతోంది. ఆ మహా వృక్షం నీడన జీవించాలని అతననుకుంటున్నాడు. ఆ వృక్షం కూకటి వ్రేళ్ళతో పెళ్ళగించబడుతుందనీ దానికింద నే పడి తను నలిగి చస్తాననీ అతడికి తెలియదు.

సుబ్రహ్మణ్యం జాహ్నవితో ఏకాంతంగా మాట్లాడ తానన్నాడు.

ఇద్దరికీ ఏకాంతం కల్పించబడింది.

అయితే అతడామెతో ఏం మాట్లాడగలడు? ఆమెను చూస్తుంటే అతడికి మాటలే రావడంలేదు.

"నేను నీకు నచ్చానా?" అన్నాడతను.

"నేను మీకు నచ్చానా?" అంది జాహ్నవి.

"నీ గొంతు కూడా ఎంత తియ్యగా వుంది!" అన్నా డతను.

జాహ్నవి ఆ పొగడ్తలకు ఆనందించడంలేదు. ఆ క్షణంలో తానొక యువకునితో మాట్లాడుతున్నానన్న అనుభూతే లేదామెకు. అతడికీ తనకూ ఆ రోజుతో సంబంధం తెగిపోతుందని తెలుసునామెకు.

"మీ నిర్ణయం ఏమిటి?" అంది జాహ్నవి.

"ఇంకా నాకు నిర్ణయాలు కూడానా—నువ్వేమంటే అదే—నీ నిర్ణయాలే నా నిర్ణయాలు...."

జాహ్నవి తమాషాగా నవ్వి—"సరే—అయితే మీ అడ్రసు ఇవ్వండి—" అంది.

"యెందుకు?"

"నా నిర్ణయం మీకు తెలియబర్చడానికి మీ అడ్రసు కావాలి గదా!"

"అంటే?"

"మాటల్లో చెప్పలేనిది ఉత్తరాల్లో రాయడం సులభం—"

సుబ్రహ్మణ్యం కళ్ళల్లోకి మెరుపు వచ్చింది—"నువ్వు నాకు ఉత్తరం రాస్తావా—నిజంగానా?"

"నిజంగానే—" అందామె.

"మరి నేను కూడా నీకు ఉత్తరాలు రాయొచ్చా?" అతను అమాయకంగా అడిగాడామెను. బదులుగా ఆమె మనోహరంగా నవ్వింది. అతను జేబులోంచి ఓ కార్డుతీసి ఆమెకిచ్చాడు—"ఇది నా విజిటింగ్ కార్డు. నువ్వు రాసే ఉత్తరం ఈ అడ్రసుకే రాయి. ఇంటి అడ్రసుకు వద్దు-"

ఆమె ఆ కార్డు అందుకుని చేతిలో పట్టుకుంది.

"మరి నాకు నీ అడ్రస్ ఇవ్వవూ?"

"యెందుకు?"

"మరి నేనూ నీకు ఉత్తరం రాయాలిగా!"

"నేను ఉత్తరం రాసినపుడు అందులో అడ్రసు కూడా ఇస్తాను...."

"అలా కాదు. నీ దస్తూరీలో వ్రాసి ఇచ్చిన అడ్రసు నా దగ్గరుంటే అదో తృప్తి నాకు...." అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

ఆమె జాకెట్లోంచీ ఓ కాగితం బైటకు తీసింది— "మీ దగ్గర పెన్నుందా?"

"ఆహా—నీ కాగితం—నా పెన్ను....చాలా బాగుంది. అన్నీ ఇలాగే జంటగా...."

అతడికి మాటలు రాలేదు. ఆమె పెన్ను అందుకుంది.

ఓరకంట అతడినే గమనిస్తూ అడ్రసు వ్రాయసాగింది. అతడామె చేతి కదలికలను గమనిస్తూ పరవశం చెందుతున్నాడు.

ఆమె అడ్రసు వ్రాయడం పూర్తిచేసింది. తలెత్తి అతడివంక చూసింది. అతడామెతో చూపులు కలిపాడు.

ఆ సమయం చాలా మెరుపు!

అది రెండు పొరల కాగితం. అడ్రసు వ్రాసిన కాగితాన్ని తన చేతిలోనే ఉంచుకుని అంతకుముందే అక్షరాలు వ్రాసిన కాగితాన్ని జాగ్రత్తగా మడతపెట్టి అందించింది. అతడీ లోకంలోనే లేడు. ఆ కాగితం అందుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

తర్వాత వాళ్ళు బైటకు వచ్చేశారు.

"మాకు కట్నం వద్దు. మీరు కట్నమిస్తానంటే పోలీసులకు చెబుతాం. మీరెంత తొందరగా ముహూర్తం పెట్టించి కబురుచేయండి——" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి.

ఆయన మాట్లాడిన పద్ధతి రఘురాంకు బాగా నచ్చింది. అయితే అంతకుముందు జాహ్నవిని చూసుకుందుకు వచ్చిన వారిద్దరూ కూడా అంత చక్కగానూ మాట్లాడారు. చివరికేం జరిగింది?

తనకు పెళ్ళి సంబంధాలు సులభంగా కుదిరిపోతున్నాయి. కానీ పెళ్ళికొడుకులు దక్కడంలేదు.

పెళ్ళికొడుకును జాగ్రత్తగా ఉండమని హెచ్చరించాలని కూడా ఆయనకు అనిపించింది. అయితే ఆ హెచ్చరిక తన కూతురికి వ్యతిరేకంగా తనే ప్రచారం చేసినట్లవుతుంది. అందుకే ఆయన చెప్పలేదు.

ఆ రోజు పెళ్ళిచూపుల కార్యక్రమాన్ని రామకృష్ణ

పూర్తిగా ఫూలో అయ్యాడు — అతడికి తెలియనిదల్లా వధూవరుల ఏకాంతం మాత్రమే!

పెళ్ళివారు ఏదో హోటల్లో బసచేశారుట. ఆ రోజుకు వారు అందులోనే ఉంటామన్నారు. ప్రయాణం మర్నాడుట.

రఘురాం ఎంత బలవంత పెట్టినా పెళ్ళివారు ఆయింట్లో ఉండడానికి అంగీకరించలేదు. కలికితే ఆతక దన్నారు.

పెళ్ళివారితోపాటు రామకృష్ణ కూడా బయల్దేరాడు. ఆ రోజు సుబ్రహ్మణ్యానికి ఎటువంటి విశేషం జరుగుతుందో చూడాలని అతడనుకున్నాడు.

వాళ్ళు హోటల్ చేరేలోగా డేంజర్, శ్రీకాంత్ వచ్చి ఎదురయ్యారు. పెళ్ళివారి బృందానికి ఒక్కొక్కరికీ విడివిడిగా డేంజర్ ఫోటోలు తీశాడు. ఆ తతంగం యెందుకో రామకృష్ణకు తెలియలేదు. కానీ అతను డేంజర్ ముఖాన్ని బాగా గుర్తుపెట్టుకున్నాడు. డేంజర్ ముఖం అతడికి మరీ అంత అపరిచితమైనదీ కాదు.

వాళ్ళు దిగిన హోటల్లోనే రామకృష్ణ తను కూడా గది తీసుకున్నాడు. అదృష్టవశాత్తూ-వాళ్ళకు ఎదురు గదే దొరికిందతడికి.

రాత్రి తెల్లవార్లూ రామకృష్ణ నిద్రపోలేదు. అతనా గదినే రహస్యంగా గమనిస్తున్నాడు.

రాత్రి పదింటికి ఆ గదిముందు ఒక వృద్ధుడు ఆగాడు.

రామకృష్ణ కిటికీ ఓరగా తెరిచి అంతా గమనిస్తున్నాడు.

ఆ వృద్ధుణ్ని చూసి అతడాశ్చర్యపడ్డాడు. అతడి వయసు చెప్పడం కష్టం. కానీ బాగా ముసలివాడనే

అనిపిస్తుంది. అతడు మనిషి అనిపించడు. ఎముకలమీద చర్మం కప్పుకున్నట్లున్న ఆ వృద్ధుడొక పిశాచంలా గున్నాడు.

వృద్ధుడు తలుపు తడుతూంటే రామకృష్ణ ఊపిరి బిగబట్టాడు. ఇప్పుడేం జరుగుతుంది? ఆ వృద్ధుడు హంతకుడా?

అతడు సిద్ధంగా ఉన్నాడు.

పెళ్ళివారి గదిలోంచి కబుర్లు జోరుగా వినిపిస్తున్నాయి. అంతా ఉత్సాహంగా ఉన్నట్లున్నారు. నవ్వులు కూడా వినబడుతున్నాయి.

తలుపు రెండోసారి తట్టాడు వృద్ధుడు.

ఎదుటి గదిలోంచి నవ్వులు ఆగిపోయాయి. తలుపు తెరుచుకుంది. సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి ఎదుటి వ్యక్తిని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఎవరు?" అన్నాడాయన అప్రయత్నంగా.

వృద్ధుడు నవ్వాడు. అది పిశాచం నవ్వులా వుంది.

"ఎవరు?" ఈసారి కంగారుగా అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి.

"శుభకార్యానికని వచ్చావు. ఆశీర్వదించిపోదామని వచ్చాను. అబ్బాయి పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడా?" అన్నాడా వృద్ధుడు.

"ఒప్పుకున్నాడు. మీ రెవరు? రఘురాంగారి బంధువులా?" అనడిగాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి కాస్త తేరుకుని.

"నేనెవరినైతేనేం నాయనా—నాకు కావలసిందల్లా ఒక్క కబురు. అబ్బాయి పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాడన్నది. చల్లని కబురు చెప్పావు—" అన్నాడు వృద్ధుడు.

"తమ రెవరో చెప్పలేదు-" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం

తండ్రి.

"అంతా నన్ను మంత్రగాడంటారు. కానీ బాబా అనిపించుకోవడం నాకిష్టం—" అని వృద్ధుడు అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి ఒక్క నిమిషం ఆశ్చర్యంగా అటు చూసి—తర్వాత తలుపులు వేసుకుని లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

రామకృష్ణ గదిలోంచి బైటకు వచ్చాడు. గది తలుపులకు తాళంవేశాడు. చకచక హోటల్లోంచి బయటపడ్డాడు. అతడు బాబాని అనుసరించసాగాడు.

యెవరీ బాబా? యెందుకీ సమయంలో వచ్చాడు?

బాబా నడక నిలకడగా లేదు. అతను నిమిషానికో వైపు నడుస్తున్నాడు. రామకృష్ణ మాత్రం బాబాను వదలలేదు.

క్రమంగా దారి ఇరుకు సందులోకి వెళ్ళింది.

ఆఖరికి ఓ నిర్మానుష్యంగా వున్న సందు మధ్యన ఆగాడు బాబా. ఏం చేయాలో తెలియక రామకృష్ణ ఆగిపోయాడు.

"ఏం—నాయనా—రామకృష్ణా—ఆగిపోయావు! ఇలా నా ముందుకు రా—" అన్నాడు బాబా.

రామకృష్ణకు కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు. అతడోసారి పరిసరాలు పరికించాడు. వాతావరణం ప్రమాదకరంగానే వుంది. తను అనాలోచితంగా చాలా దూరం వచ్చేశాడు.

అతను తెగించి బాబా ముందుకు వెళ్లాడు.

బాబా రామకృష్ణను పరీక్షగా చూసి—"సాహసివి నువ్వు!" అన్నాడు.

"సాహసినే—మీకు నా పేరెలా తెలిసిందో తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను...." అన్నాడు రామకృష్ణ.

"చెప్పను...." అని నవ్వాడు బాబా. మళ్ళీ భయంకరమైన నవ్వు.

"పోనీ—నన్నెందుకు పిలిచారు?"

"నాతో నీకేం పనో తెలుసుకుందామని!"

"సుబ్రహ్మణ్యం పెళ్ళిమీద మీకు ఆసక్తి ఎందుకు?"

బాబా మళ్ళీ భయంకరంగా నవ్వాడు—"జాహ్నవిని పెళ్ళాడాలనుకున్న వాడికి మరణగండముంది. ఈ విషయం బయటకు చెబితే ఆడపిల్లకు పెళ్ళికాదు. నేను సకలజన శ్రేయోభిలాషిని. జాహ్నవి జాతకాన్ని మార్చేటందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఈలోగానే ఆమెకు సంబంధాలొస్తున్నాయి. తాత్కాలికంగా నేను చేయగలిగినదేముంది? నా ఆశీర్వచనాలవల్ల ప్రయోజనముంటుందేమోనని ఇంటికి వెళ్ళి దీవించి పోతున్నాను...."

"అంటే ప్రతిసారీ మీరు వరుణ్ని దీవిస్తున్నారా?"

"అవును—" అన్నాడు బాబా.

"మీ దీవెన ఫలితం ఎలా వుంది?" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"ఇంతవరకూ ఫలించలేదు. ఈసారైనా ఫలిస్తుందో ఫలించదో—వెళ్ళి చూడరాదూ-నా వెంట బడకపోతే!" అన్నాడు బాబా చిరాగ్గా.

ఏమనుకున్నాడో రామకృష్ణ అక్కణ్ణించి వెనుదిరిగాడు. ఇదంతా ఏదో తమాషా అనిపించిందతడికి.

హోటల్ చేరుకోవడానికి గంటకుపైగా పట్టింది. రామకృష్ణ తన గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు. రాత్రి అతడికి సరిగ్గా నిద్రపట్టలేదు. ఎదుటి గదిలో విశేషాలేమీ

జరిగినట్లు లేదు. అందువల్ల అతడికి నిద్రాభంగం కాలేదు.

ఉదయం ఏడింటికి గదిలో ఏదో కలకలం వినబడింది. రామకృష్ణ ఆదరాబాదరాగా లేచాడు. అతను తలుపులు తీసేసరికి ఎదుటి గది తలుపులు బార్లా తెరిచివున్నాయి. లోపల హోటల్ మేనేజరు కూడా వున్నాడు.

రామకృష్ణ తనూ గదిలోకి వెళ్ళాడు. అక్కడి దృశ్యం చూసి అతను ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

మంచం. మంచంమీద దుప్పటి. దుప్పటి మధ్యలో కత్తి. కత్తి చుట్టూ రక్తం.

రామకృష్ణ కళ్ళు అటూ యిటూ వెదుకుతున్నాయి. అతడి కళ్ళకు సుబ్రహ్మణ్యం కనిపించాడు. అంటే.... ఎవరు? చనిపోయిందెవరు?

"మావాడిమీద హత్యాప్రయత్నం జరుగుతుందని ముందే తెలుసు. అందుకే మంచంమీద వాడిస్థానంలో వాడికిలాగుండే ఓ బొమ్మను తయారుచేసి పడుకోబెట్టాం. వాడు మంచంకింద పడుకున్నాడు. అయితే హంతకుడు గదిలోకి ఎప్పుడు-ఎలా ప్రవేశించాడో మాకు తెలియడం లేదు. అతడి ఆచూకీ తెలుసుకుందుకు ఈ కత్తి ఆధారంగా వుంటుంది. మనం పోలీసుల్ని పిలవాలి—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి.

"మీ గదిలో అన్ని తలుపులూ వేసివుండగా ఓ బొమ్మ పొట్టలో కత్తి గుచ్చుకుని వున్నదంటే—దాన్ని పరిశోధించడానికి ఏ పోలీసులు వస్తారు? మీరు పిచ్చివాళ్ళంటారు. లేదా ఏదో వ్యూహం పన్నుతున్నారంటారు...." అన్నాడు హోటల్ మేనేజరు.

ఇద్దరికీ ఆ విషయమై కాసేపు వాగ్వివాదం జరిగింది.

మా హోటల్లోకి ఎవరూ అడుగు పెట్టలేరని అంటాడు మేనేజరు. అడుగు పెట్టారంటాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి.

"కావాలంటే ఈ రోజుకు కూడా మీ అబ్బాయిని ఇక్కడే వుంచండి. హత్య జరుగదని నా హామీ—" అన్నాడు మేనేజరు.

"బాబోయ్ — నా ప్రాణాలతో మీరు పందాలు కాయొద్దు. ఇంక మనమీ హోటల్లో ఒక్క క్షణంకూడా ఉండొద్దు—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

రామకృష్ణ వాళ్ళను సమీపించాడు—"మీ అబ్బాయి మీద హత్యాప్రయత్నం జరుగుతుందని మీకెలా తెలిసింది?"

"నువ్వెవ్వరు బాబూ—రఘురాంగారింట్లో ఉంటున్న అబ్బాయివేగా?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి.

"అవునండి — నాకు పోలీసు డిపార్టుమెంటులో కనెక్షన్సున్నాయి. మీకేమైనా సాయపడగలనేమో ప్రయత్నిస్తాను...." అన్నాడు రామకృష్ణ.

సుబ్రహ్మణ్యం తండ్రి చెప్పిన వివరాలు అతుకుల బొంతలా వున్నాయి. వరుడికి ప్రాణ ప్రమాదమున్నట్లు పెళ్ళిచూపుల అనంతరం ఓ హెచ్చరిక అందిందట. అదెలాగందిందో తెలియదు కానీ వారికి జాగ్రత్త తీసుకోవాలనిపించింది.

మంచంమీద హత్యచేయబడివున్న బొమ్మ అచ్చం సుబ్రహ్మణ్యంను లాగానే వుంది. కత్తితో పొడవగానే రక్తం చిమ్మే ఏర్పాటు కూడా వుంది. బొమ్మ చాలా ఖరీదైనది. ఆధునికమైనది.

కానీ పెళ్ళిచూపులు అయిన తర్వాత ఒక్క రాత్రిలో అలాంటి బొమ్మను తయారుచేయగలగడం అసాధ్యం. అ

బొమ్మ కొంతకాలం క్రితంనుంచీ సుబ్రహ్మణ్యాం తండ్రి దగ్గరుండి వుండాలి. లేదా హత్య గురించి వాళ్ళకు చాలా ముందు తెలిసివుండాలి. అదే నిజమైన పక్షంలో—హత్య జరుగుతుందని తెలిసేక-ఎవ్వరూ బొమ్మలు చేయించుకుని కూర్చోరు. పోలీసు రక్షణ కోరతారు.

రామకృష్ణ అడిగిన ఒక్క ప్రశ్నకీ వారు సరైన సమాధానం చెప్పలేకపోయారు.

హోటలు మేనేజరు సంతోషంగా—"అలా అడుగు నాయనా! నీ ఉపకారం నేను మరిచిపోలేను—" అని వెళ్ళిపోయాడు.

"నీ ప్రశ్నలు బంగారంగానూ — కొంప ముంచావు గదయ్యా—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యాం తండ్రి విసుగ్గా.

"నిజం తెలుసుకోవాలికదండి-" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"నిజమెందుకూ?" అన్నాడాయన.

"ఒకవేళ మీ మాటలు విని మేనేజరు పోలీసుల్ని పిలిచాడనుకోండి — అప్పుడు వాళ్ళు మిమ్మల్నిలాగే ప్రశ్నలు వేస్తారు...." అన్నాడు రామకృష్ణ.

"అన్నట్లు — నువ్వు పోలీసు మనిషి వేనని కదూ అన్నావ్—"

"అవునండి."

"అయితే సరే—జరిగింది మర్చిపో—మేమూ మర్చి పోతాం—"

ఈ మాటలకు రామకృష్ణ మళ్ళీ ఆశ్చర్యపడ్డాడు— "ఆ కత్తి నాకివ్వండి. ఈ విషయమై నేను రహస్యంగా పరిశోధిస్తాను...."

"కత్తికేం భాగ్యం — నీ దగ్గరే ఉంచుకో—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యాం తండ్రి. రామకృష్ణ ఆ కత్తిని

తీసుకుని బాత్రూంలో కడిగాడు. కత్తిలో ప్రత్యేకత ఏమీ లేదు. ఎటొచ్చీ వాడిగా వుంది.

"మళ్ళీ నామీద హత్యా ప్రయత్నం జరిగితే?" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం కంగారుగా.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ గదిలో ఓ మనిషి ప్రవేశించాడు. అతడు లావుగా, బలంగా, ఎత్తుగా ఉన్నాడు.

"నేనొచ్చేశాను. యింక నీకేభయమూ లేదు—" అన్నాడా వ్యక్తి.

అంతా అతడివంక చూశారు.

"నన్ను భీమసేనుడంటారు...." అన్నాడతను.

"ఓహ్....నిన్ను...."

"అవేమీ మాట్లాడకండి. అనవసరమైన పేర్లు ఉచ్చరించకండి. ఈ క్షణంనుంచీ నా అనుమతిలేనిదే మీ అబ్బాయి వంటిమీదకు గాలి కూడా వెళ్ళదు" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

రామకృష్ణ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు. మధురిమ బాడీగార్డుగా వుండే భీమసేనుడిప్పుడిక్కడికెందుకు వచ్చాడు? అతడి నెవరు పంపారు? ఈ పెళ్ళివారి పార్టీ వ్యవహారమేమిటి? జాహ్నవితో వివాహానికి తలపడితే ప్రాణప్రమాదమని వారికి ముందే ఎలా తెలుసు? తెలిసే పెళ్ళికి ఎందుకు సిద్ధపడ్డారు? అసలు జాహ్నవిని పెళ్ళాడాలనుకుంటే ప్రాణప్రమాద మెందుకవుతోంది? ....ఒకటి కాదు.... రెండు కాదు....లక్షలాది ప్రశ్నలు....

భీమసేనుడి గురించీ అతడి శక్తిసామర్థ్యాల గురించీ రామకృష్ణకు బాగా తెలుసు. తన అదృష్టంకొద్దీ మధురిమ ఒంటరిగా దొరికింది—లేని పక్షంలో....

జాహ్నవి వరుడికింకే ప్రమాదమూ లేదన్న ఉద్దేశ్యంతో రామకృష్ణ అక్కణ్నించి మకాం మార్చేశాడు.

* * *

"మంగళా!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఊఁ"

"ఎన్నాళ్ళిలా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నాకే తెలియదు...."

"మా ఇంట్లో యెన్నాళ్ళున్నా బాధలేదు నాకు. కానీ నువ్వు విధించిన ఈ దూరానికి తట్టుకోలేక పోతున్నాను...."

మంగళ జవాబివ్వలేదు. ఆమెకు ఆ ఇంట్లో ప్రత్యేకంగా ఓ గది ఇవ్వబడింది. ఆమె యెప్పుడూ నిండా బురఖాలో వుంటుంది. ప్రతాప్ తల్లిగానీ, సావిత్రిగానీ ఆమె రూపాన్ని చూడలేదు. రాత్రిళ్ళు ఆమె గది తలుపులు వేసుకొని పడుకుంటుంది. ప్రతాప్ రాత్రి సమయాల్లో ఆమెను లేపడానికి కొన్ని వృథా ప్రయత్నాలు చేశాడు.

పగలు ఆమెతో మాట్లాడ్డానికి అతడికెంతో అవకాశం రావడంలేదు. ఆ వచ్చే అవకాశం ఆమెను లొంగదీసుకుందుకు చాలడంలేదు.

ప్రతాప్ అక్కణ్నించి బయటపడ్డాడు. లాభంలేదు. తన ప్రయత్నాలు—యెక్కడ వేశావే గొంగళీ అన్నట్లు అక్కడే ఆగిపోతాయి. మళ్ళీ అయిదుగురి కోసం ప్రయత్నాలు చెయ్యాలి.

"నలుగురే అనుకున్నాను....అయిదుగురు కావాలి..." అనుకున్నాడతను దిగులుగా.

"మంగళను మర్చిపో. త్వరగా నీ కార్యక్రమం కొన

సాగించు....”

అతడి మనసు ఆవేదనాపూరితంగా వుంది. జాహ్నవికి కళ్యాణ ఘడియలు వచ్చేస్తున్నాయి. ఆమెను కాబోయే వరుడిమీద హత్యా ప్రయత్నం వృధా అయిందని రఘురాం అతడికి సంతోషంగా చెప్పాడు. అంటే ఈ వరుడు జాహ్నవికి ఖాయం కావచ్చు.

ఈలోగా తను త్వరపడాలి....

ప్రతాప్ స్వయంగా మొహమాటస్తుడు. నెమ్మదస్తుడు. అతడు గట్టిగా తలచుకుని వుంటే కార్యక్రమం ఏనాడో రక్తికట్టి వుండేది.

నాలుగు రోజులు అతను ఊరంతా తిరిగాడు. తన పరిచయస్తులందరి ఇళ్ళకూ వెళ్ళాడు.

దమయంతి కురూపితనానికి మారు రూపం. ఆమెను కేవలం డబ్బుకోసం పెళ్ళాడాడు వీర్రాజు. వీర్రాజు ప్రతాప్ కి స్నేహితుడు. అయినప్పటికీ వాళ్ళింటికి వీర్రాజు లేనప్పుడే వెళ్ళాడు ప్రతాప్.

భర్త దమయంతిని — యిరవై నాలుగు గంటలూ సాధిస్తాడు. వీలైతే చెయ్యి చేసుకుంటాడు కూడా. చాలాసార్లు ఆమె చస్తే తను మరో పెళ్ళి చేసుకుంటానని కూడా అన్నాడతను. దమయంతికి వైవాహిక జీవితం ఒక నరకంగా వుంటోంది. ఆమె చావాలని ఒకటి రెండు ప్రయత్నాలు చేసింది. ఫలించ లేదు.

ప్రతాప్ కు ఆమె గురించి అన్నీ తెలిశాయి. అతడామె ఇంటికి వెళ్ళి ఆమె సౌందర్యాన్ని పొగిడాడు. ఆమెపట్ల తనకు గల ప్రగాఢ కాంక్షను తన ప్రత్యేక పద్ధతిలో తెలియజేశాడు. తొలిసారిగా ఓ పురుషుడు కాంక్షతో తన్ను అనుభవించడం అతడి కారణంగానే దమయంతికి

జరిగింది.

దమయంతి అతడిపట్ల ఆకర్షితురాలు కావడంమాత్రమే కాదు. ఆరాధిస్తోంది. ఆ ఆరాధన పూజకు దారితీయాలన్నది ప్రతాప్ కోరిక. దారితీస్తుందన్నది అతడి నమ్మకం.

చంద్రావతి నలుపైతే కావచ్చు కాని మరీ అనాకారి కాదు. వివాహమైనా కాపురానికింకా వెళ్ళలేదామె. కట్నం దగ్గర ఏవో గొడవలు వచ్చాయి.

ప్రతాప్ ఆమె కష్టాలు తెలుసుకున్నాడు. ఏదో పార్కులో వుండగా ఆమెను కలుసుకుని మాట్లాడాడు. ఆమెను భర్త దగ్గరకు పంపించే ఏర్పాటు తను చెయ్యగలనన్నాడు. ఒకటి కాదు.... రెండు కాదు....పదివేలు.. ఆమెకోసం వెచ్చించడానికి సిద్ధపడ్డాడు. నమ్మకంకోసం అతను బ్యాంకులో ఆమె పేరున ఆ డబ్బు వేసి చెక్కు బుక్కు, పాసు బుక్కు మాత్రం తనవద్ద వుంచుకున్నాడు.

చంద్రావతిలో కాస్త మానసిక సంఘర్షణ జరిగిన మాట నిజం. భర్తకు తను అన్యాయం చేస్తున్నానా అని ఆమె ఆలోచించింది. అయితే భర్త తనకంటే కూడా డబ్బుకు ప్రాధాన్యతనిచ్చాడు. అతడికొక్కలవలసింది ముఖ్యంగా డబ్బు. ఆ డబ్బు కోసం తను శీలం కోల్పోతేనేం?

ప్రతాప్ ఆమె ఆలోచనలను తన దారిలోకి తీసుకుని వచ్చాడు. ఆమె అతడికి లొంగిపోయింది. తనను కాంక్షగా అనుభవించే అతణ్ణి చూసి తనలో అంత ఆకర్షణ వుందా అని ఆశ్చర్యపడింది. ఆమెలో అతడంటే ఆకర్షణ ప్రబలింది. అది ఆరాధనగా మారడాదికి కొద్దిరోజుల వ్యవధి

మాత్రం సరిపోయింది. అది పూజకు దారితీయగలదని ప్రతాప్ నమ్మకం.

కోమలి వయసు పద్దెనిమిది. కాలేజీలో చదువుకుంటోంది. నల్లగా వుండడం ఆమె చేసిన తప్పు. కాలేజీలో ఆమెను మగపిల్లలంతా ఏడిపిస్తారు. అందుకామె అలవాటు పడింది. కానీ ఆరునెల్లనుంచీ ఆమె మానసికంగా వ్యధ చెందసాగింది. అప్పట్నించే ఆడపిల్లలు కూడా ఆమెను ఏడిపించడం ఆరంభమయింది. ఇటు మగ—అటు ఆడ— ఆమె అనాకారితనాన్ని ఎత్తిచూపిస్తున్నారు.

సరోజకు ఎన్నో ప్రేమ లేఖలు వస్తాయి. అవి చూసుకొని ఆమె గర్వపడవచ్చు. కానీ వాటిలో కొన్ని కోమలికిచ్చి — "చదువుకోవే — పాపం—నీ కెవ్వరూ ఇలాంటివి రాయరు...." అనేది.

కోమలి కాలేజీలో ఒంటరి అయిపోయింది. ఒకోసారి కాలేజీలో, ఎవరైనా ఆమెను ఏడిపిస్తే — లెక్చరర్సు కూడా ముసిముసిగా నవ్వుకు నేవారు. కోమలి కుంచించుకు పోయేది అవమానంతో.

ప్రతాప్ ఆమెకు కలిగించిన ఊరటతో ఆమె అతడి కోసం ఏమైనా చేయగలస్థితికి వచ్చింది. ఆమెను పూజకు ఒప్పించగలనన్న నమ్మకం అతడికి పూర్తిగా కలిగింది.

దమయంతి, చంద్రావతి, కోమలి-ఇలాంటి యువతులు ప్రతి ఊళ్ళోనూ కొకొల్లలుగా వున్నారు. ప్రతాప్ వల్ల తమ శీలం చెడిపోతున్నదని వారు భావించరు. అతడి పూజ వారిని బాధించదు. అతడి ద్వారా లభించే ఆదరాభిమానాలు, ప్రేమతో కూడిన అరింపులు, కాంక్షతో కూడిన సౌఖ్యం — వీటికోసం వారేమైనా చిస్తారు. అందువల్ల మరో కామాక్షి, సీత — అతడికి

లభించడం కష్టం కాలేదు.

రెండు వారాలపాటు ఏదో విధంగా సావకాశం కల్పించుకొని ప్రతాప్ తనకు పరిచయమైన పదిమంది యువతులతోనూ పూజా విధానం కొనసాగించాడు. అప్పుడతడి మనసుకు ఎంతో తృప్తిగా వుంది.

"అనవసరంగా మంగళ కోసం సమయం వృధా చేయలేదు — చాలా మంచి పని చేశాను...." అనుకున్నాడతను.

మంగళ ఇంకా అతడి ఇంట్లోనే వుంది. అతణ్ని పట్టించుకోవడమూ లేదు.

ఒకరోజు ప్రతాప్ ఊరి చివర పాడుబడిన శివాలయంలో బాబాను కలుసుకున్నాడు. తన కార్యక్రమం బాబాకు చెప్పాడు.

"శభాష్—...." అన్నాడు బాబా—"ఇంక నీలోని లోపం సవరించబడుతుంది....ఎల్లుండి పున్నమి. పున్నమి వెళ్ళిన పంచమినుండి ప్రారంభించి-అమావాస్య వరకూ వరుసగా ప్రతి రాత్రీ ఒక భామను ఈ శివాలయానికి తీసుకురావాలి. గుర్తుంచుకో..రోజుకొక్కరు."

ప్రతాప్ కళ్ళలో మెరుపు కనబడింది. కానీ అది కొద్ది క్షణాలు మాత్రమే! అతను దిగులుగా అన్నాడు—"బాబా—నాలోని లోపం సవరించబడుతుందంటావా? నా కోర్కె నిజంగా తీరుతుందంటావా? నాకేమిటో అంతా దిగులుగా వుంది—"

"బేతాళ పూజను నమ్మి చెడినవారు లేరు...." అన్నాడు బాబా.

"అయితే నా ఏర్పాట్లలో నేనుండేదా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"రోజుకొక్కరు....గుర్తుందా?"

"ఉంది!"

"అన్నింటికీ మించి పదకొండో ఆమె....అంతవరకూ ఎవ్వరూ ముట్టని పడతి కావాలి. మన చివరి కార్యక్రమం ఆమెతో నే!" అన్నాడు బాబా.

"అలా ఎవరు దొరుకుతారు బాబా?"

బాబా నవ్వాడు. అది పిశాచం నవ్వులాగుంది— యెప్పటికిలాగే — "పదిమంది పడుచులతో బేతాళుడికి తృప్తి కలిగించేవా — పదకొండో యువతి తనకుతానై వెతుక్కుంటూ వస్తుంది .... నా మాటమీద నమ్మకముంచు...."

"నీ మాటపై నమ్మకముంచే ఇంతవరకూ వచ్చాను. నిన్ను నమ్మనిదే నాకు బ్రతుకులేదు బాబా..." అన్నాడు ప్రతాప్.

"గుర్తుంచుకో.... పున్నమి వెళ్ళిన పంచమినుంచి.... రోజుకొక్కరు .... మొత్తం పదిమంది. ఆపైన అనాఘ్రాణిత కుసుమం....పదకొండో యువతి .... రక్తం ఏరులై పొంగాలి. ఆ రక్తపుటేర్లలో నా బేతాళుడు స్నానం చేయాలి. అప్పుడు చూస్తావు....ఈ బాబా శక్తి సామర్థ్యాలు...." బాబా దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా వికటాట్టహాసం చేశాడు.

* * *

"ఏమిటి జాహ్నవీ—అంత దిగులుగా వున్నావు—" అన్నాడు ప్రతాప్. ఆమె ముఖంలోని దిగులు భరించలేక పోవడంవల్ల నేమో—అతడి ముఖం బాధగా వున్నది.

"నే నెలాగుంటే నీకెందుకు? నా గురించి నీకెప్పుడైనా పట్టింది కనుక నా—" అంది జాహ్నవి.

వాళ్ళు కూర్చున్నది మయూరా గార్డెన్సు కాదు. జాహ్నవి ఇంట్లో తోటలో. ఇద్దరూ చెరో కుర్చీలోనూ కూర్చున్నారు.

"అలాగనకు జాహ్నవీ—నీకోసం ఏమైనా చేస్తాను. ఆ సంగతి నీకూ తెలుసు...." అన్నాడు ప్రతాప్.

"నాకోసం ఏమైనా చేయగలవారు వేరే వున్నారు. నువ్వింక నా గురించి మర్చిపో—" అంది జాహ్నవి.

"ఎవరో ఆ వేరే మనిషి...."

"సుబ్రహ్మణ్యం....నా కోసం అతను చావకుండా బ్రతికాడు...."

"జాహ్నవీ...." అన్నాడు ప్రతాప్—"చెప్పు—అతడు చావాలని నీకుందా?"

జాహ్నవి తల అడ్డంగా ఊపింది—"నా మనసులో ఏముందో నీకు చెప్పను. చావాలని వుందన్నాననుకో—నా కోసం నువ్వే వెళ్ళి చంపేస్తావు. కానీ నువ్వెంత సున్నిత మనస్కుడవో నాకు తెలుసు. ఒక హాత్య చేశాక నువ్వు బ్రతకలేవు...."

"అంటే అతడు చావాలనే వుందన్నమాట నీకు..."

"అదేం కాదు....ఒకవేళ అతడు చావాలని లేదనే అన్నాననుకో .... అప్పుడు నువ్వు నేనతణ్ని ప్రేమిస్తున్నానని అనుకుంటావు. ఆ ఆలోచన భరించలేక నీ మనసు గాయపడుతుంది. నువ్వు నన్ను ప్రేమించినట్లే నేను నిన్నూ ప్రేమిస్తున్నాను. నా మనసు బాధపడకూడదని నువ్వనుకుంటావు. నీ మనసు బాధపడకూడదని నేననుకుంటాను..." ఆమె నిట్టూర్చి—"ఈ కథకు అంతం లేదు—" అంది.

"వుంది జాహ్నవీ! ఈ పున్నమి వెళ్ళిన అమావాస్య

తర్వాత నాలో ఓ వింత మార్పును చూస్తావు నువ్వు. అంతవరకూ నువ్వు వేచివుండాలి!"

"ఏమిటా మార్పు!" అంది జాహ్నవి కుతూహలంగా.

"ఫలానా అని చెప్పలేను. కానీ అది బహుశా నువ్వు కోరుకునే మార్పే అయియుండవచ్చును...."

జాహ్నవి ఉత్సాహపడలేదు — "నువ్వు పున్నమి వెళ్ళిన అమావాస్య గురించి మాట్లాడుతున్నావు. ఈ రోజే పెళ్ళి వారి దగ్గర్నుంచి కబురు వచ్చింది. వచ్చే సప్తమినాడు రిజిస్ట్రారాఫీసులో ఏ ఆర్భాటమూ లేకుండా పెళ్ళి జరపాలని...."

"నిజం!"

"నిజం కాకపోవడమేమిటి? రేపుదయానికి శుభలేఖలు తయారవుతూంటే ... నాన్న కబురు వింటూనే శుభలేఖలు అచ్చేయించడానికి పరుగెత్తారు...." అంది జాహ్నవి.

"అయ్యో..ఎంత పని జరిగింది!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏం?"

"మీ నాన్న సాధారణంగా శుభలేఖలు యెక్కడ అచ్చేయిస్తారో తెలుసా—నీకు!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"సాధారణంగా అనడానికి మా ఇంట్లో మొదటి పెళ్ళి ఇదే కదా!" అంది జాహ్నవి.

"అవునూ—నాలుగేళ్ళ క్రితం మీరీ యింట్లో గృహ ప్రవేశం జరిపినపుడు కార్డులు వేయించారు. అవెక్కడ వేయించారో నాకూ గుర్తుంది....సీతారామా ప్రింటింగ్ ప్రెస్...." అన్నాడు ప్రతాప్.

జాహ్నవి ఏదో అనబోయింది. ప్రతాప్ లేచాడు. పరుగులాంటి నడకతో అతనక్కణ్నించి కదిలాడు.

అతను అక్కణ్నించి సీతారామా ప్రింటింగ్ ప్రెస్ చేరడానికి ఇరవై నిమిషాలు పట్టింది. ప్రొప్రయిటర్ అతడికి తెలుసు. నవ్వుతూ పలకరించాడు. ప్రతాప్ కూడా చిన్నగా నవ్వి—"మామయ్యగానీ ఇక్కడకు వచ్చాడా?" అనడిగాడు.

"రఘురాంగారేనా? వచ్చారు. అమ్మాయి పెళ్ళిని శుభలేఖలు ఆర్డరిచ్చారు. నాలుగొందలు అచ్చేయిస్తున్నారు...."

"ఎంతడిగారేమిటి?"

"కార్డులూ మేమే సప్లయి. మొత్తం కార్డులకీ, ప్రింటింగుకీ కలిపి రెండొందలయ్యాయ్—" అన్నాడు ప్రొప్రయిటరు.

"అయితే ఎప్పటికియ్యమన్నారు!"

"అర్జంటట—రేపుదయానికల్లా కావాలన్నారు...."

"అయితే నేను అయిదొందలిస్తాను...." అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏమిటి—ఈ సాయంత్రానికే కావాలా—కుదరదండీ—చాలా పనుంది. అసలు రేపుదయానికే కష్టం..."

"ఏమన్నారూ?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"రేపుదయానికే కష్టం..." నసిగాడు ప్రొప్రయిటరు.

"అదే—ఆ మాటమీదే నిలబడండి...." అన్నాడు ప్రతాప్.

ప్రొప్రయిటరు కర్థం కాలేదు.

ప్రతాప్ వివరించాడు — "మీరు కార్డులు అచ్చువేయడానికి వీల్లేదు. అందుకే నేను అయిదొందలిస్తానంటున్నాను...."

"అలా ఎలా కుదురుతుందీ—పని ఒప్పుకున్నాక!"

"అందుకేగా ఆయిదొందలిస్తానంటున్నాను...."

"కానీ ప్రెస్సుకి చెడ్డ పేరు వస్తే బిజినెస్ పడిపో తుంది .... ఓసారి పనొప్పుకున్నాక చేయననడం ఏం బాగుంటుంది?"

"చేయననకండి....ఇందాకనే అన్నారు గదా— రేపుదయానికే కష్టమని. ఏవో కుంటిసాకులు చెప్పండి. ఆ మర్నాడుదయానికి తప్పకుండా ఇస్తామని చెప్పండి."

"అప్పుడు అచ్చేయొచ్చా?"

"అప్పుడూ వేయక్కర్లేదు...."

"అలా ఎలా కుదురుతుంది?"

"రేపు సాయంత్రం రఘురాంగారే వచ్చి శుభలేఖలు ఇంకా అచ్చేయకపోతే ఇంక వేయొద్దని చెప్పివెడతారు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అసలు విషయమేంటండీ" అన్నాడు ప్రొప్రయిటర్.

"రఘురాంగారి అమ్మాయికి పెళ్ళి కుదిరింది. అంతవరకూ బాగానే వుంది. వున్నట్లుండి ఆ పెళ్ళివారివాళ వచ్చే సప్తమినాటికల్లా పెళ్ళి చేసేయమని కబురు పెట్టారు. అది విని ఈయన శుభలేఖలు వేయించేస్తున్నారు.

ఈలోగా ఓ శ్రేయోభిలాషినుంచి ఆకాశరామన్న ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. ఈ పెళ్ళివారిలో ఏదో లొసుగుందనీ ఓ రెండురోజులాగితే అది బైటపడుతుందనీ— అందాకా శుభలేఖలు వేయించవద్దనీ! ఇది రఘురాంగారు నమ్మరు. శుభలేఖలు రెండ్రోజులాలస్యమైనా ఫరవాలేదు. కానీ ఒకసారి శుభలేఖ వేశాక అది నలుగురికీ పంచాక— అప్పుడా పెళ్ళి ఆగిపోతే ఎంత అప్రతిష్ట! అందుకని ఆ కుటుంబం తరఫున నేనీ నిర్ణయం తీసు

కున్నాను...."

ప్రొప్రయిటర్ అనుమానంగా ప్రతాప్ వంక చూసి- "కొంపదీసి — మీరా అమ్మాయినిగానీ ప్రేమించడం లేదుకదా!" అన్నాడు.

"ఆ అమ్మాయిని కాకపోతే మిమ్మల్నీ, రఘురాం గారినీ ప్రేమిస్తానేంటండీ—" అన్నాడు ప్రతాప్ అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోతూ.

ప్రొప్రయిటర్ కతడినుంచి అయిదువందలూ ముట్టాయి. డబ్బు జేబులోకి తోసేస్తూ—"చాలా చిత్రమైన కేసు!" అనుకున్నాడు అతను.

* * *

రాత్రి పదకొండు గంటల సమయం.

అదో చిన్న పల్లెటూరు. ఆ ఊళ్ళో ఓ చిన్న పెంకుటిల్లు. ఆ ఇంట్లో కిటికీలు లేని ఓ గదిలో తలుపులు వేసుకొని పడుకుని వున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం. భీమసేనుడు అతణ్ని కౌగలించుకొని నిద్రపోతున్నాడు.

గదిలో ఉక్కగా వుంది. పక్కన పంఖా తిరుగుతున్నప్పటికీ—గదిలోకి గాలి వచ్చేపోయే అవకాశం లేనందువల్ల చాలా వేడిగా వుంది.

సుబ్రహ్మణ్యానికి నిద్ర రావడంలేదు. అతడికి తన శరీరపు చెమట కంపుతోపాటు భీమసేనుడి చెమట కంపు కూడా భరించవలసిన అగత్యంపట్టింది.

"జాహ్నవీ-నీ కౌగిలికై ఎదురుచూస్తూ వీడి కౌగిలిలో ఇరుక్కున్నాను. నీ మధుర వాక్యాలు విందామనుకున్న వాడిని వీడి గుర్రు వింటున్నాను. ఈ గుర్రు నాకు నిద్ర రాకుండా చేస్తోంది. అంతా నా దురదృష్టం—" అనుకున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం తనలోతాను.

"ఈ గదిలో ఈ ఉక్కలో ఇంకా వీడి ఉక్క కౌగిలి కూడా ఎందుకు?" అనుకున్నాడతను. కాసేపు ఫ్రీగా విడిగా వుండాలనిపించిందతడికి. అయితే అతడికి సాధ్యంకాలేదు.

అతడి ప్రయత్నాలకు ఉలిక్కిపడి లేచాడు భీమసేనుడు "ఎవరక్కడ—ఏం జరిగింది?" అన్నాడతను.

"నేనే—ఉక్కిపోతున్నాను—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"ప్రాణాలు కాపాడుకోవాలంటే ఉక్కిపోక తప్పదు—" అన్నాడు భీమసేనుడు విసుగ్గా.

సుబ్రహ్మణ్యానికి ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు—"బయటకు వెళ్ళాలి—" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"పద—నేనూ వస్తాను—" అన్నాడు భీమసేనుడు.

"భయంలేదు—ఎవరూ రారులే!" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"నా డ్యూటీ నేను చేయకపోతే నాకు మాట దక్కదు—" అన్నాడు భీమసేనుడు అతడిని అనుసరిస్తూ.

భీమసేనుడే స్వయంగా తలుపు తీశాడు.

ఇద్దరూ దొడ్లో ప్రవేశించారు.

చల్లని గాలి హాయిగా శరీరానికి తగిలింది.

"ఆహా—ప్రాణం లేచి వచ్చింది—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"ప్రాణం లేచిపోతుందని భయపడిగదా—ఆ గదిలో పడుకున్నది — నీతోపాటు సమంగా నేనూ అవస్థపడుతున్నాను..." అన్నాడు భీమసేనుడు చిరాగ్గా.

దొడ్లో అంతా మడత మంచాలు వేసుకొని ఆదమరచి నిద్రపోతున్నారు. ఆ గాలి, చల్లదనం అలాంటివి!

"మధ్య నీకేం అవస్థ? ఆ ఉక్కలో కూడా గుర్రు కొట్టి మరీ నిద్రపోతున్నావు—" అన్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"కబుర్లు తర్వాత — త్వరగా లోనికిపోయి పడుకుందాం—" అంటూ భీమసేనుడు హెచ్చరించాడు.

సుబ్రహ్మణ్యానికి ఆ చల్లగాలిలో చాలా బాగుంది. అతడికి వెంటనే లోపలకు పోవాలని లేదు. అతడు భీమసేనుడికి రెండు వ్రేళ్ళు చూపించి అక్కడ నూతిదగ్గరున్న గోలెంలో ఓ చెంబులో నీళ్ళు ముంచుకున్నాడు.

మరుగుదొడ్డి వీధి గోడవానుకొని వుంది. అక్కడకు సుమారు యాభై గజాల దూరం వుంటుంది. భీమసేనుడు దొడ్డి గుమ్మంవరకూ సుబ్రహ్మణ్యాన్ని అనుసరించి ఆగిపోయాడు.

దొడ్డిలోపల కాస్త చీకటిగానే వుంది. దొడ్లోని చెట్టు ఒకటి బాగా విస్తరించి కొన్ని కొమ్మలు మరుగుదొడ్డిలోకి వాలడం మూలాన కాబోలు మరుగుదొడ్డి మరింత చీకటిగా వుంది. వెన్నెల ప్రభావం అక్కడ అక్కడ అట్టే కనబడ్డంలేదు.

సుబ్రహ్మణ్యానికి ఏ అవసరమూ లేదు. కాసేపు చల్లగాలిలో ఉండాలన్నది అతడి కోరిక. అతడు నీళ్ళ చెంబును క్రిందపెట్టి తను మాత్రం నిలబడే వున్నాడు. గోడపక్కనే కదిలిన ఆకారాన్ని కూడా అతడు చూడలేదు.

ఆ ఆకారం అతడి వెనుకగా వచ్చింది. చటుక్కున అతడి నోరు మూసింది. అతడు పెనుగులాడుతుండగానే కత్తి సుబ్రహ్మణ్యం గుండెల్లోకి బలంగా దిగిపోయింది.

సుబ్రహ్మణ్యం కొద్ది నిమిషాల్లో గిలగిలా తన్నుకున్నాడు. తర్వాత కప్పలా కూలిపోయాడు. రక్తం ఆగకుండా కారడంవల్ల అతడికి స్పృహా తప్పింది.

ఆకారం అతడి నలాగే వదిలిపెట్టింది. నెమ్మదిగా చేతులు జాపి గోడ ఎక్కి వీధిలోకి దూకింది.

ఎక్కడో కుక్క భౌమంది.

ఆకారం చకచకా వెళ్ళిపోయింది.

భీమసేనుడు సుబ్రహ్మణ్యం కోసం సుమారు అరగంట ఎదురుచూశాడు. తర్వాత పేరుపెట్టి పిలిచాడు. తర్వాత విసుగ్గా కేకేశాడు. ఆ తర్వాత అతడి గొంతులో అనుమానం ధ్వనించింది. తటపటాయిస్తూనే మరుగుదొడ్డిలో అడుగుపెట్టాడతను.

అప్పుడతను వేసిన కేకకు మొత్తం దొడ్లో పడుకున్న వారందరూ లేచిపోయారు.

* * *

"చాలా కాలానికి మా ఇంటికి వచ్చేవే—ఏమిటి విశేషం?" అంది లక్ష్మమ్మ—జాహ్నవిని ఆప్యాయంగా పలకరిస్తూ.

"బావ లేడా?" అంది జాహ్నవి.

"ఇంకా నిద్రలేవలేదు...." అంది లక్ష్మమ్మ.

జాహ్నవి వాచీ చూసుకొని—"అప్పుడే టైము పది కావస్తోంది. ఇంకా లేవకపోవడమేమిటి?" అంది.

"ఈమధ్య చాలారోజుల్నించి అలాగే వుంటున్నాడు. రాత్రిళ్ళు సరిగా నిద్రపట్టడం లేదుట.... ఇదివరకైతే తెల్లవారి అయిదయేసరికల్లా లేచిపోయేవాడు. ఇప్పుడు ఏడూ, యెనిమిదీనూ.... ఈ వేళ మరీ ఆలస్యం చేశాడు.." అంది లక్ష్మమ్మ.

అప్పుడే జాహ్నవి అలా వెతుకుతున్న మంగళనుచూసి-
"ఆ బురఖా మనిషెవర త్తయ్యా?" అంది.

లక్ష్మమ్మ క్లుప్తంగా ప్రతాప్ తమకు చెప్పిన కథను చెప్పి — "వాడు నీకీ విషయం చెప్పలేదా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"మేం కలుసుకోవడమే తక్కువగా వుంది...." అని నిట్టూర్చింది జాహ్నవి. ఆమెకు మంగళను కలుసుకొని మాట్లాడాలని వుంది. ప్రతాప్ ఆమె సంగతి తనతో యెందుకు చెప్పలేదు! ఒకవేళ అతడామెను ప్రేమిస్తున్నాడా? లేక త్వరపడి ఆమెతో ఏదైనా తప్పు చేశాడా?

అదేనా—అతడి లోపం!

ఆమెనతడు ఏదో విధంగా వదుల్చుకోవాలను కుంటున్నాడా?

అసలతడి ఉద్దేశ్యమేమిటి?

ఏ ప్రశ్నకు సమాధానం కావాలన్నా తానొకసారి ఆ మంగళతో మాట్లాడ్డం అవసరం. తెలివిగా ఆమె నుంచి సమాచారం లాగాలి తను....

జాహ్నవి మంగళ గదిలో ప్రవేశించింది.

మంగళ కాస్త ఇబ్బంది పడింది. ఆమె కంఠం విని—
"తమాషాగా వుంది—" అనుకుంది జాహ్నవి.

"నీకూ ప్రతాప్ కూ యెలాంటి పరిచయం?" అంది జాహ్నవి.

"నీకాయన తల్లి చెప్పలేదా?" అంది మంగళ.

"చెప్పింది. అది నేను నమ్మడంలేదు—"

"ఎందుకని?"

"ప్రతాప్ నా దగ్గర ఏదో రహస్యం దాస్తున్నాడు.

అతడు నాకు బావ. మా ఇద్దరికీ వివాహం కావలసివుంది. ఆ రహస్యం కారణంగా కుదరడంలేదు. ఆ రహస్యం నువ్వేనని ఇప్పుడు నాకు అనుమానం కల్గుతోంది—"

మంగళ ఆశ్చర్యంగా—"చాలా ఆశ్చర్యం—ప్రతాప్ నిన్ను కాదన్నాడా—" అంది.

"కాదనలేదు. తనలోని ఏదో ఒక లోపం కారణంగా నాతో వివాహం కుదరదన్నాడు. ఆ లోపమేమిటని అడిగితే రహస్యమంటాడు. నీ విషయం ఇంతవరకూ నాకు తెలియదు—" అంది జాహ్నవి.

"నాకూ ప్రతాప్ కీ—నువ్వూహించేలాంటి సంబంధం లేదు. కొద్ది వారాల క్రితంవరకూ మాకు పరస్పర పరిచయం కూడా లేదు...."

"నమ్మమంటావు...." అంది జాహ్నవి. ఆమె లేచి వెళ్ళి తలుపులు వేసి మళ్ళీ కూర్చుంది.

"తలుపు లెందుకు వేశావు?" అంది మంగళ.

"నీ రూపం చూడాలని!"

"ఎందుకు?"

"ప్రతాప్ నీ ఉనికిని నాకు తెలియకుండా రహస్యంగా వుంచాడు. ఆ రహస్యానికి కారణం నీ ముఖంలో వుందేమో చూడాలని!"

"అపార్థం చేసుకోవద్దు. నా ముఖం ఎవ్వరికీ చూపించకూడదని నియమం...." అంది మంగళ.

"ఇదేం నియమం? ఆడవాళ్లు ఆడవాళ్ళ ముఖం చూడకూడదా? అందులో కూడా తప్పుంటుందా?" అంది జాహ్నవి.

"ఎవరిబ్బందులు వాళ్ళవి!" అంది మంగళ.

జాహ్నవి తనే తలుపులు తీసింది. అప్పుడే ఆమె

ప్రతాప్‌ని చూసింది. అతను గదికి కాస్త దూరంలో వున్నాడు. కళ్ళు చూస్తూంటే రాత్రంతా నిద్రలేదనే అనిపిస్తుంది.

"అరే—జాహ్నవి!" అన్నాడతను.

"అవును — నేనే! నీకో శుభవార్త చెప్పడానికి వచ్చాను...."

"ఏమిటది?" ఆత్రుతగా అడిగాడు.

"సుబ్రహ్మణ్యం హత్య చేయబడ్డాడు...."

ప్రతాప్ ఆశ్చర్య పడతాడనుకుంది జాహ్నవి. అతడేమీ చలించకుండా—"ఓస్—ఇంతేనా? శుభవార్తంటే ఇంకా ఏమో అనుకున్నాను...." అన్నాడు.

"నీకు ఆశ్చర్యంగా లేదా?"

"నేనాశ్చర్యపడితే నీకు సంతోషం కలుగుతుందంటే తప్పకుండా ఆశ్చర్యపడతాను...." అన్నాడు ప్రతాప్.

జాహ్నవి ఆ విషయం వదిలి—"బురఖా అమ్మాయి సంగతి నాకు చెప్పలేదేం?" అంది.

"చెప్పడానికేముంది? వచ్చింది—ఆశ్రయం కోరింది. ఉంటోంది.... నీకు ప్రత్యేకంగా ఏం చెప్పను? ఈ పున్నమి వెళ్ళిన అమావాస్య తర్వాత మనం పూర్తిగా ఒకరికొకరం రహస్యాలు చెప్పుకుందాం...." అన్నాడు ప్రతాప్ ఆ విషయాన్ని తేలికగా తీసిపారేస్తూ.

"ఏమిటా రోజులోని ప్రత్యేకత!" అంది జాహ్నవి కుతూహలంగా. అప్పటికతడీ బురఖా అమ్మాయిని వదిలించుకోగల్గుతాడా?

"అది నువ్వడక్కూడదు—నేను చెప్పకూడదు—"

జాహ్నవి ఇంకేమీ అడగలేదు.

(ఇంకా వుంది)